

- Bizonyoságtétel Jézus Krisztusról: ki Ő. Máté (zsidóknak) leírja Ábrahámától való származását – folytonosság. Lukács (pogányoknak) Ádámig és Istenig vezeti vissza – valóságos ember, nem kitalált.
- János a hívőknek ír – újabb nemzedéknek, akik nem találkoztak láthatóan Jézussal. De megismerték Őt: megszabadította őket a bűneikből, „Uruk és Istenük” lett. János egyre többet lát Krisztusból, egyre nagyobbak látja, és azt akarja, hogy a többi hívő is így lássa.
- „Kezdetben volt az Ige”, ami által Isten a mennyet és a földet teremtette. János hitvallása az, hogy ez az Ige maga Isten (1,1), és maga Jézus („az Ige testté lett”). – Kol 1,16: „minden általa és reá nézve teremtetett”: Jézus Krisztus nemcsak a kezdet, hanem a cél is: a világ az Övé, benne minden ember (jog szerint) az Övé, az Ő számára teremtetett. Azt akarja, hogy önként, az Őneki, az Ő szavának való hit által, önként is az Övé legyen. – A világ (a természet) is az Övé, ezért az ember, akire Isten rábízta a világot, felelős vele: mit teszek a természettel, mit teszek a másik emberrel, igyekszem-e, hogy a másik ember, aki jog szerint Krisztusé, ténylegesen is az Övé legyen.
- „Benne élet volt” (dzóé). Az embernek csak úgy van élete, ha „benne van” Krisztusban. Amíg nincs, addig a (földi) életének a lényege, végállomása a halál: csak a földi célokkal tud számolni, „carpe diem”, utána nincs semmi (gondolja), vagy ha (hamisan) úgy gondolja, hogy a mennybe jut, akkor is csak az itteni dolgok határozzák meg. Ha soha nem fogadja be Jézus Krisztust, a kárhozatban marad (mert eleve ott van). – Akinek (igazi) élete van, annak világossága is van: látja Jézust, és követi.
- Jézus nem csak utat mutat, hanem először is „megvilágosít minden embert”. Ha hallom, hogy Ő ki, és mint ember hogyan élt, hogy bűn nélkül önként, az Atyának való engedelmességből magára vette az én bűneim büntetését – akkor elkezdem látni, hogy én is bűnös vagyok: hogy önmagamot állítom a középpontba, istene vagyok magamnak, hogy másoktól azt várom, hogy engem szolgáljanak ki, hogy engem is csak földi dolgok megszerzése érdekel – vagyis más úton járok, mint amin Jézus járt. Meglátom, hogy „mi ugyan méltán”. De látni kezdem Őt is, méghozzá Királynak, és kérem, mint a lator, hogy Ő fogadjon be engem. („Akik befogadták Őt”, azokat valójában Ő fogadta be.)
- „A sötétség nem fogadta be”: amikor az emberek hallanak Jézusról, látják a maguk sötétségét és Jézus világosságát, dönteniük kell. Sokan jobban szeretik a sötétséget: „rossz, de legalább ismerem, tudom, mire számíthatok”, vagy „kell a bocsánat Istentől, de hadd folytassam ugyanazt”. Aki úgy dönt, hogy marad, az a kárhozatban, a halálban marad; aki „kimegy hozzá” (ld. Jeremiás), megadja magát neki, az élni fog.
- Keresztelő János is a világosságról tesz bizonyosságot. Ő is beszél az emberek bűneiről, de nem tud megszabadítani – ehhez rá kell mutatnia Jézusra: „íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit”. Elmondja, hogyan kellene élniük, de arra, hogy ezt önként, szívesen, hálásan tegyék, csak Jézus Krisztus tehet képpé – ha neki adom (meg) magam.
- „Az övéi közé jött” – mindenkihez, de „az övéi” (akik tulajdonai, mert „általa és reá nézve teremtettek”) nem fogadták be. Ma is jön, de nem fogadják be mint Királyt. Karácsonykor sokaknak már az újszülött Gyermekek sem jut eszébe, hát még az, hogy

Király. Pedig oda kellene eljuttatni az embereket, mert akkor kapnak életet, ha az ő életükben is jelen lesz, mint Király, ha Őt imádják. Meg kell látszania rajtam is, nem szabad elrejtenem. Kapok érte sok rosszat, mert Őt nem akarják befogadni – de abban a reményben, hogy Isten mégis megadja némelyeknek, hogy befogadják.

Jn 17,3 „Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.”